

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET RAADSELACHTIGE WIJNVAT

N° 2512

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het raadselachtige wijnavat

HOOFDSTUK I

EEN ONVERWACHTE ONTMOETING

Het was op een vroege ochtend in de lente, dat het zeer druk was in Hyde-Park in Londen, want het was een der eerste schone dagen na een schier eindeloze reeks van triestig, somber weer, zodat het soms leek, alsof de zon voor goed was heengegaan, om nooit weer terug te komen.

De paden waren als bij toverslag opgedroogd, de modderige plassen waren verdwenen, en in een enkele nacht schenen alle knoppen aan bomen en struiken te zijn opengesprongen en alle blaadjes zich te hebben ontvouwen; de prachtige brede wegen, die zo lang mistroostig en verlaten onder een loodgrijze hemel hadden gelegen, waren nu bevolkt door honderden wandelaars, rui-

ters en automobilisten.

Op het ruiterspad, onder de eeuwenoude bomen, galoppeerden en draafden ruiters en amazones, en men zag er zelfs kinderen op hun ponny's hun rijvaardigheid vertonen.

Op het ogenblik, dat deze vertelling aanvangt, waren twee ruiters zojuist het park door de Marble Arch binnen gereden.

De oudste, een man van omstreeks veertigjarige leeftijd, recht als 'n kaars met een scherpbesneden, energiek gelaat, waarin twee heldergrijze ogen schitterden, bereed een prachtige vos, waarvan het roestbruine vel in de zon glansde als goud.

Zijn metgezel was veel jonger en had

een rond en blozend gelaat met een jongensachtige uitdrukking dat verlevendigd werd door twee helder blauwe ogen. Deze zat op een appel schimmel, een fraai, nog jong dier.

Deze beide ruiters, die in een levendig gesprek met elkander gewikkeld waren, trokken algemeen de aandacht, niet alleen van wege hun fraaie rijdieren, maar meer omdat de oudste der beide heren bij duizenden Londenaars bekend stond om zijn menslievende eigenschappen.

Deze man was Lord William Aberdeen, die ieder jaar grote bedragen schonk aan verschillende instellingen van liefdadigheid.

Maar hoe vreemd zouden de Londenaars hebben opgekeken, als zij eens geweten hadden dat deze man, die daar in zulk een fiere houding op zijn fraaie ruïen kwam aandraven, onder een andere naam nog heel wat meer geld hanteerde, onder de naam John Raffles.

Hij was het, de Grote Onbekende, de langgezochte gentleman-inbreker, de doorn in het oog van de hoofdinspecteur van politie, Phileas Baxter, die een dure eed gezworen had, om de grote Onbekende op wiens aanhouding een premie van duizend pond was gesteld, in handen te krijgen, zonder dat hem dit ooit mogelijk was geweest.

De jongeman, die naast hem reed, was zijn trouwe vriend en secretaris Charles Brand, die hem in talloze avonturen ter zijde gestaan had en menigmaal zijn leven voor hem gewaagd had, hetgeen Raffles trouwens op dezelfde wijze had weten te vergelden.

Nu echter, op dit ogenblik, was hij slechts de secretaris van Zijne Lordschap, en een secretaris had de bekende filantroop wel nodig om de talloze brieven te ordenen, te schikken en te beantwoorden, welke hij iedere week ontving, en waarin op de een of andere wijze een beroep werd gedaan op zijn naastenliefde.

Niet één van die brieven werd ooit achteloos ter zijde gelegd.

Het was dikwijls de taak van Charles Brand, persoonlijk een onderzoek in te stellen naar de schrijvers van de brieven, en naar hun omstandigheden, en

soms bleef hij dagen achtereen in het East End of aan de haven.

Het geschiedde slechts zelden, dat de briefschrijvers met lege handen werden weggezonden.

En de hulp, die hun geboden werd, bestond niet alleen in een geldelijke gift, maar had in vele gevallen een meer duurzaam karakter.

Het was reeds vaak gebeurd, dat Lord Aberdeen hele gezinnen, met acht of tien bleekneuzige kinderen, weken achtereen naar buiten had gezonden, naar een van zijn landgoederen, om daar in de versterkende buitenlucht nieuwe krachten op te doen.

Lord Aberdeen schonk veel weg, maar als de Londenaars eens geweten hadden hoeveel geld hij daarenboven nog besteedde, aan het lenigen van nood en ellende, en aan het steunen van veelbelovende, maar arme jonge lieden, dan zouden zij wel hebben moeten denken, dat zijn vermogen onuitputtelijk was.

De twee vrienden waren nu ter hoogte van de Serpentin toen Raffles eensklaps zijn paard inhield en met gespannen aandacht keek naar de brede rijweg, waarop zich een stroom voertuigen voortbewoog.

Onwillekeurig volgde Charles Brand de richting van Raffles blik en aldra viel hem een kleine tweezitter in 't oog, hetgeen niet te verwonderen was wegens de opvallende kleur van het wagentje.

Het was namelijk een witte Peugeot en een witte auto was in die dagen even zeldzaam als een witte raaf.

Charles Brand keek zijn vriend vragend aan.

— Wat moest ik voor bijzonders aan die auto zien? vroeg hij. De kleur wellicht?

— Ik erken, dat de kleur vrij ongevoelen is, maar dat bedoel ik niet. Je had naar de bestuurder moeten kijken.

— Daartoe heb ik geen tijd gehad. De wagen was te snel voorbij. Wie was het dan?

— Ik weet niet zeker wie het was; ik heb alleen de ogen goed gezien. Het waren de ogen van dr. Cox.

— Wat zeg je daar? riep Brand in de hoogste verbazing uit. Zou die schurk

het wagen in Hyde Park rond te rijden in een auto van zulk een opzichtig kleur, alsof er geen wolkje aan de lucht is.

Het was geen wonder, dat Charles Brand zo verbaasd was.

Dr. Cox was de leider van een der grootste dievenbenden in geheel Engeland, het Genootschap van de Gouden Sleutel, een organisatie, die met verschillende benden in geheel Europa was aangesloten.

Raffles was de eerste, die zijn ware identiteit had ontdekt, en hem van het begin af had bestreden, na zijn beide voorgangers, professor Shydrift en professor Nicholson, te hebben vernietigd. De eerste had de dood gevonden bij een poging om Raffles te vermoorden, de tweede had zijn misdadig leven aan de galg geboet.

Reeds verscheidene malen hadden dr. Cox en Raffles tegenover elkander gestaan, en eerstgenoemde had een dure eed gezworen, dat hij Raffles tot de dood zou vervolgen, want hij wist, welk een onverzoenlijke vijand hij was van het Genootschap.

Nauwelijks was de Meester, zoals het hoofd door de bendeleden genoemd werd een paar dagen aan het bewind of reeds bemerkte hij, dat er een macht aan het werk was, die recht tegen de zijn inging.

Bij verschillende gelegenheden was, door toedoen van Raffles, de politie er in geslaagd een aantal leden van verschillende misdadigersbenden onschadelijk te maken, en twee of drie keer was dr. Cox er maar ternauwernood aan ontsnapt zelf te worden gearresteerd.

Het ergste was zeker het zogenaamde Amerikaanse avontuur geweest.

Cox zowel als Raffles hadden zich naar New York begeven in verband met het optreden van de Bende van het Kwade Oog, een niet lang geleden gestichte bende van dieven, chanteurs en bedriegers, die niet voor een moord terug deinsden, waardoor in geheel New-York schrik en ontzetting was verspreid, dr. Cox om de bende bij te staan, met raad en daad, Raffles om een einde te maken aan haar bestaan.

De beide mannen hadden elkander

met de uiterste heftigheid bestreden en Raffles was overwinnaar gebleven.

De chef van de bende was ontmaskerd, alle luitenants waren in de gevangenis beland en ook dr. Cox had dit lot moeten delen.

Zijn trouwe onderdanen echter hadden gewaakt, en hem tot tweemaal toe uit de gevangenis weten te bevrijden; de tweede maal, toen Raffles zich reeds weer te Londen bevond.

Het was de Grote Onbekende een raadsel, hoe dr. Cox ongemoeid de Oceaan had kunnen oversteken, maar hij moest toch weer in Londen zijn, want er deden zich maar al te spoedig omstandigheden voor, die hierop wezen.

Het aantal zware misdrijven nam weer toe en duidelijk was de hand zichtbaar, die deze bestuurde.

In Londen had Cox door het optreden van Raffles zijn ware identiteit niet lang kunnen verbergen en had hij moeten vluchten, maar nu scheen hij zich van een vermomming te kunnen bedienen, en vertoonde zich brutaal in Hyde Park, tenminste als Raffles zich zoëven niet vergist had.

— Geloof je het werkelijk, dat Cox het zou wagen, op klaarlichte dag in Hyde Park te rijden? vroeg Brand.

— Ik geloof, dat hij zich vermomd heeft, Charles.

— Maar hij loopt dan toch het gevaar, dat je hem herkent en bij de politie aangeeft?

— Nu, als er in geheel Londen, met een oppervlakte als een Nederlandse provincie, slechts één persoon is, die hem herkent, dan is dat gevaar zo groot niet, meende Raffles. Bovendien, ik moet erkennen, dat alleen de eigenaardige grijsgroene ogen mij opvielen. Het spijt mij nu, dat ik niet aanstonds die witte auto heb nagereden, om te zien waar hij bleef.

— Verondersteld, dat je vermoedens op waarheid berusten, wat zou je dan doen?

— Vraag je dat nog? Natuurlijk zou ik aanstonds de politie in de arm nemen voor zover mijn eigen veiligheid dit toestaat en natuurlijk als ik deugdelijke bewijzen zou kunnen vinden, dat hij het inderdaad is.

— De man heeft drie of vier moorden op zijn geweten, bovendien moet hij in Amerika nog een gevangenisstraf van, naar ik meen, tien jaren uitzitten en er is een hoge premie op zijn aanhouding gesteld; de politie zou waarschijnlijk korte metten met hem maken.

Gedurende enige tijd reden de twee vrienden zwijgend voort.

Toen hief Raffles het hoofd weer op en zei op vaste toon:

— Ik wil weten wat de plannen van dat sujet zijn. Al heeft hij zich nog zo

goed vermomd, hij zou het voor mij toch niet verborgen kunnen houden.

— Het zal zo gemakkelijk niet zijn, om hem terug te vinden, Edward, in het onmetelijke Londen.

— Het zal inderdaad niet gemakkelijk zijn, maar die witte auto levert in ieder geval een aanknopingspunt op. Laten wij afspreken, dat degene die deze auto weer ziet, alles in het werk zal stellen om na te gaan waar de wagen blijft.

HOOFDSTUK II

IN DE VAL GELOPEN

Nog diezelfde namiddag zouden de beide vrienden gelegenheid hebben, om hun plan ten uitvoer te brengen, want toen zij na de lunch een wandeling in de aangrenzende Kensington Gardens maakten, zagen zij daar plotseling weer de witte auto verschijnen, en achter het stuurwiel zat wederom de man met de grijsgroene ogen.

Zij verloren nu geen tijd, maar riepen een juist voorbijrijdende taxi aan en gaven de chauffeur opdracht het witte wagentje op enige afstand te volgen.

De man, die de Peugeot bestuurde, scheen hier niets van te merken en bleef nog enige tijd door het park rijden, tot hij ten slotte het hek uitreed tegenover het Albert Memorial, toen links af sloeg de Edgware Road op, die hij bleef volgen tot voorbij Hampstead Heath.

De chauffeur van de taxi had de witte auto echter niet uit het oog verloren en bleef deze op een geregelde afstand volgen.

Toen na een rit van bijna drie kwartier de witte auto ten slotte stopte, stapten Raffles en Brand uit, gelastten de chauffeur op hen te wachten en liepen nu snel voort, zich voordoende als mensen die vreesden te laat te komen

op een afgesproken plek.

Zij bevonden zich in de Port Bell Road, waar de witte auto een grote garage binnenreed.

De man met de grijs-groene ogen stapte uit en zette nu te voet zijn weg voort.

Raffles en Brand waren de man blijven volgen, nadat Raffles de chauffeur van de taxi beduid had, hen langzaam achterop te rijden.

De man met de grijs-groene ogen ging nog ongeveer een huis of dertig verder en opende toen de deur van een alleenstaand huis, een soort bungalow aan alle zijden door een kleine tuin omgeven.

Raffles en Brand wachtten tot hij binnen was en liepen er toen langs.

Op het lage ijzeren hek, dat de tuin aan de voorzijde afslot, was een koperen plaat bevestigd, waarop de naam Dr. Hyslop te lezen stond, met daaronder het woord: arts.

Zonder zich op te houden, liepen Raffles en Brand verder, en even later hadden zij weer in de taxi plaats genomen, nadat de chauffeur last had gekregen hen naar de Cromwell Street te rijden, waar het fraaie herenhuis van Lord Aberdeen stond.

— Nu weten wij ten minste waar onze man woont en dat is ten minste

al iets gewonnen, zei Raffles, terwijl hij zich in een hoekje nestelde.

— Wij hebben nu niets anders te doen, dan de politie op hem af te sturen, meende Brand.

— Jij praat altijd maar van de politie, riep Raffles uit. Ik zou toch liever eerst willen onderzoeken, of mijn vermoeden gegrond is. Alles wel beschouwd vind ik geen punten van overeenkomst dan alleen de ogen. De man kan wel eens niets met dr. Cox uitstaande hebben.

— Ik zal er maar eerst zelf eens op uit gaan, Charles. Als ik vlak tegenover de man kom te staan zal ik gauw genoeg ontdek hebben of hij al dan niet vermoed is. Ik ga dus een bezoek bij hem afleggen, om hem te raadplegen over mijn gezondheidstoestand. Ik lijd in de laatste tijd erg aan schele hoofdpijn, moet je weten.

Raffles had zijn plan gemaakt.

Hij wilde zich allereerst overtuigen, of zijn vermoeden gegrond was en wanneer dit inderdaad het geval bleek te zijn, dan zou het bezoek aan het huis in de Port Bell Road hem van groot nut kunnen zijn, met het oog op zijn latere plannen tegen het Genootschap van de Gouden Sleutel.

Charles Brand was er alles behalve gerust over.

Hij kende de sluwheid van dr. Cox, en hij wist maar al te goed, aan welk gevaar Raffles zich ging blootstellen.

Een kleinigheid, zou voldoende zijn om de argwaan van de Meester gaande te maken, verondersteld dat hij het werkelijk was, en dan zou dat wel eens onafzienbare gevolgen kunnen hebben.

Een voorgevoel zei de jongeman, dat het bezoek aan dr. Hyslop fataal zou kunnen zijn.

Hij wist echter, dat het volkomen vruchteloos zou zijn, een poging te doen om Raffles tot andere gedachten te brengen. Deze had eenmaal zijn besluit genomen en liet er geen gras over groeien.

Diezelfde namiddag besteedde Raffles aan de toebereidselen voor zijn bezoek.

Hij had voorzichtig navraag gedaan in de buurt van het huis van dr. Hyslop en daar vernomen dat de geneesheer zich daar pas enkele dagen geleden ge-

vestigd had.

Hij had nog niet veel patiënten en zijn dienstpersoneel bestond behalve uit een receptioniste uit een huisknecht en een keukenmeisje.

De volgende dag, even voor 't spreekuur begon, opende hij het tuinhokje en belde aan.

Het duurde enige tijd voor de bediende verscheen en hij had de tijd om het huis op te nemen.

Het was blijkbaar pas gebouwd en de muren waren zelfs nog vochtig.

Terzijde van de voordeur bevonden zich links en rechts twee vensters.

Het huis had slechts een étage, en werd blijkbaar alleen door dr. Hyslop bewoond, ofschoon het voor een vrijgezel eigenlijk veel te groot was.

Voor alle ramen hingen vitrage gordijnen.

Toen de bediende de deur opende liet hij de bezoeker binnen, en bracht hem naar een kleine zijkamer, die als wachtkamer was ingericht en waar op de overigens kale muren kaarten met enige opschriften als Verboden te roken, Honden niet toegelaten, hingen.

De bediende deed de deur zacht achter zich dicht en verwijderde zich.

Raffles wierp een blik om zich heen.

De wachtkamer week in niets af van alle andere kamers van die aard.

In een der hoeken bij het plafond was een elektrische bel aangebracht, waarschijnlijk om de patiënten te waarschuwen als het hun beurt was.

Terwijl hij op zijn beurt wachtte, hoorde Raffles, de bel nogmaals overgaan en vervolgens hoe de bediende de huisdeur opende.

Hij keek uit het venster, maar kon de bezoeker niet zien.

Er verliepen een paar minuten en toen werd de deur weer gesloten.

De patiënt, of wie het dan geweest mocht zijn, liep voorbij het venster, en nu kon Raffles hem beter zien. Hij was keurig gekleed, en op zijn gelaat, half van Raffles afgekeerd, lag een uitdrukking van verwondering en teleurstelling.

— Hm, mompelde Raffles voor zich heen, de bediende schijnt die heer te hebben weg gestuurd, het is duidelijk

dat onze vriend Cox hem dat heeft opgedragen, maar waarom? Als hij zich als geneesheer heeft gevestigd, dan moet hij toch tijdens zijn spreekuur alle patiënten ontvangen.

Raffles dacht hier nog over na, toen de bel in de hoek van het wachtkamer-tje overging.

Raffles nam zijn hoed en opende de deur, die op de vestibule uitkwam.

Daar tegenover was de deur van de spreekkamer, kenbaar aan een opschrift op een koperen plaat.

Raffles klopte aan en trad op hetzelfde ogenblik binnen.

Hij bevond zich in een schaars gemeubeld vertrek, waarin het voornaamste meubel een grote schrijftafel was.

Voorts stond er nog een glazen instrumentenkast, een kleine kast met wetenschappelijke boeken, een divan op hoge poten voor fysiek onderzoek en een paar stoelen.

De twee ramen zagen op straat uit en dit gaf Raffles een zeker gevoel van veiligheid, want daarbuiten liepen wandelaars, daar reden auto's en allerhande voertuigen, daar was het leven, het drukke leven van een wereldstad, waarvan hij slechts gescheiden was door een enkele vensterruit.

Aan de schrijftafel zat een man, met de rug naar de deur gekeerd.

Raffles zag aanstonds, dat er een kleine spiegel voor hem op het tafelblad stond, waarin hij het gehele vertrek kon overzien.

Hij glimlachte bij het waarnemen van dit onnozele middeltje om te zien, zonder dadelijk gezien te worden.

Toen kuchte hij even, deed de deur achter zich dicht en trad op de schrijftafel toe, waaraan dr. Cox gezeten was, schijnbaar verdiept in het nazien van een patiëntenregister.

De geneesheer hief langzaam het hoofd op en keek de bezoeker met zijn groengrijze ogen een ogenblik scherp aan.

Hij stond op en ging zo staan, dat hij met de rug naar het venster gekeerd was, zodat het licht vol op het gelaat van de bezoeker viel.

Dr. Cox knipperde even met de ogen als een kat, die eensklaps uit de duister-

nis in het volle licht komt, en vroeg toen op enigszins slepende toon:

— Wel, mijnheer, hoe is uw naam, en wat kan ik voor u doen?

— Mijn naam is Victor Harleston van 9 Westbourne Terrace en ik ben bij u gekomen, dokter, omdat ik mij in de laatste tijd zeer terneergedrukt voel. Ik heb last van duizelingen, ik ben gauw vermoeid, mijn eetlust is niet meer die van vroeger, kortom, ik voel mij beroerd, zonder evenwel een bepaalde reden tot klagen te hebben.

Raffles had dit gezegd zonder een oog van de geneesheer af te wenden, en hij was nog niet uitgesproken of hij wist wat hij weten wilde... Die man was zeker zeer goed vermomd, maar niet goed genoeg voor iemand als de Grote Onbekende, die zelf de kunst van het vermommen verstond als weinigen... het was wel degelijk dr. Cox, die tegenover hem zat.

Een lichte rilling liep Raffles over de rug, toen hij tot deze slotsom kwam.

Het had met vrees niets te maken, want vrees kende hij niet... het was de onwillekeurige huivering, die ook de moedigste man even bekruipt als hij zich eensklaps tegenover een gevaarlijk dier geplaatst ziet.

Niets echter verried zijn gevoelens op zijn gelaat, hij bleef even kalm en rustig als altijd.

Dr. Cox had zijwend geluisterd, terwijl hij op zijn beurt de bezoeker aandachtig opnam.

Toen Raffles had uitgesproken, bleef Dr. Cox nog even het stilzwijgen bewaren, alsof hij ergens over nadacht en zei toen langzaam:

— Hoe oud zijt gij?

— Twee en veertig, dokter.

— Dat is nog veel te jong voor zo'n deprimerend verschijnsel. Gij moet u vooral goed in acht nemen, zei Cox langzaam.

— O, daarvan kunt gij u overtuigd houden, zei Raffles.

— Ik zou u wel gaarne eens willen onderzoeken. Hebt gij daar nu de tijd voor?

— Eigenlijk niet, dokter. Mijn tijd is zeer beperkt. Ik heb daar niet op gerekend.

— Dat is jammer. Dan moet ik u vragen, nog eens terug te komen, als gij wat meer tijd hebt.

— Zeer goed, dokter, maar kunt u mij niet iets voorschrijven, een opwekkende drank of zo iets?

— Iets voorschrijven? herhaalde Cox met stemverheffing, terwijl er een valse uitdrukking in zijn ogen verscheen. Wel zeker. Ik zou u willen voorschrijven, in het vervolg een weinig voorzigtiger te zijn, John Raffles. Als gij daar ten minste nog ooit gelegenheid voor zult hebben.

Dr. Cox had dit laatste bijna geschreeuwd en zijn smal gelaat vertrok nerveus.

Met een katachtige sprong was hij bij een kleine, achter een wandtapijt verborgen deur, en voor Raffles nog goed en wel wist, wat er geschiedde, was de man verdwenen.

Raffles snelde op zijn beurt naar de deur en sloeg het wandtapijt terzijde, maar de deur was natuurlijk gesloten.

Toen hij er op bonsde, klonk een geluid als van metaal.

Zonder zich te bedenken, sprong Raffles naar de gangdeur, waardoor hij was binnen gekomen.

Maar ook deze was gesloten en toen hij er op beukte, bleek, dat het hout slechts een dun laagje vormde, dat het staal van de deur bedekte.

— Vervloekt. Gevangen en dat door mijn eigen stomme schuld, bromde Raffles. Maar wacht, de ramen.

Hij keerde zich om, desnoods om een der ruiten stuk te slaan.

Maar juist op dat ogenblik deed zich een ratelend geluid horen, en voor ieder raam zakte bliksemsnel een stalen rol-luik neer.

Een ogenblik was het stikdonker in het vertrek tot er ergens een geluid klonk alsof er een luik verschoven werd, maar zonder dat Raffles in de tastbare duisternis iets kon onderscheiden.

Een hatelijke, maar al te goed bekende stem riep hem door de opening toe:

— Gij zijt slim, John Raffles, maar toch minder slim, dan ik dacht. Het is

mij onbegrijpelijk, dat je niet dadelijk hebt doorzien, welke valstrik ik je heb gelegd. Dacht jij werkelijk, dat ik niet aanstonds gemerkt had hoe mijn auto en mijn voorkomen je aandacht hadden getrokken? Denk je dat ik niet heb gezien hoe je mij gevolgd bent? Ik ben niet op mijn achterhoofd gevallen, John Raffles. Ha, ha, je zult moeten erkennen dat mijn toeleg goed geslaagd is. Ik was er zeker van, dat ik je vroeg of laat weer op mijn hielen zou krijgen, en ik ben je nu eens voor geweest.

Raffles antwoordde niet.

Hij moest met bitter zelfverwijt toegeven, dat in dit geval de Meester hem te slim was afgeweest.

Hij doorzag nu de ganse toeleg en hij begreep, dat alles van te voren was voorzien, en dat Cox al die tijd zeer goed had geweten, of tenminste vermoed wie zo nieuwsgierig was naar zijn persoon, dat hij zich de moeite gaf, hem dagen lang te volgen en te bespieden.

— Wel, John Raffles, ging de stem voort, ik denk, dat in deze kamer je roemrijke loopbaan een einde zal vinden. Je wordt me te lastig.

— Klets niet zoveel, en maak er een eind aan, als je dat van plan bent, zei Raffles rustig. Je verbeeldt je toch zeker niet, dat je me bang kunt maken?

— Misschien niet, kwam het antwoord. Maar misschien zal de wijze, waarop ik je uit dit ondermaanse uitgeleide zal doen, toch niet geheel en al in je smaak vallen, al moet ik er bij zeggen, dat het volstrekt geen oorspronkelijk idee is. Enfin je zult het zelf gauw genoeg merken. Ik zal je thans aan je overpeinzingen overlaten en nog slechts dit zeggen, dat je geen pogingen behoeft te doen om te ontsnappen; het zou je niet baten, al heb ik ook respect voor je gaven als inbreker en uitbreker. De déuren zijn allemaal van staal, evenals de luiken voor de ramen, en een slot zul je nergens vinden. En nu, gegroet, John Raffles. Vaar ter helle.

Het luikje werd dicht geschoven en er trad een diepe stilte in.

HOOFDSTUK III

RAVAGE, MAAR GEEN MENS IN HUIS

Het was zo stil, dat Raffles alleen zijn eigen ademhaling hoorde.

De stalen luiken voor de ramen waren zo dik, dat zij ieder geluid van de straat volkomen dempten.

Raffles begreep nu, dat de zogenaamde bediende een medeplichtige moest zijn geweest, en van een receptioniste had hij niets gezien.

Alles was hem nu volkomen duidelijk, te laat helaas.

De witte auto moest opzettelijk de aandacht op zijn bestuurder vestigen. Cox had zijn rol voortreffelijk gespeeld dat moest Raffles volmondig erkennen.

Hij had begrepen, dat Raffles niet zou rusten, alvorens hij zijn vijand onschadelijk had gemaakt, en dat zou hem noodlottig worden.

Misschien had hij de vermomming van de Grote Onbekende niet direct doorzien, maar hij begreep wel, dat er in heel Londen maar één man kon zijn die hem met zoveel hardnekkigheid kon achtervolgen.

Dat alles ging Raffles door het hoofd toen hij daar midden in het vertrek stond, niet bij machte een hand voor ogen te zien.

Hij haalde zijn sigarettenaansteker

te voorschijn, daar hij zijn elektrische zaklantaarn bij uitzondering niet bij zich had en keek bij het licht van het kleine vlammetje om zich heen.

Er viel niets bijzonders te zien, de kamer was precies zo, als toen hij deze was binnengetreden.

Hij keek omhoog, of hij het luikje kon vinden, maar zag het niet.

Het was blijkbaar zeer goed gecamoufleerd.

Hij plaatste het aanstekertje op het blad van de schrijftafel en steunde de handen in de zijde.

Angst voelde hij in het geheel niet.

Hij had zich voorzien van middelen, om ook de sterkste deuren te verbrijzelen als het moest, daar hij wel zo verstandig was geweest, er rekening mee te houden, dat Cox hem zou herkennen voor hij het huis had verlaten en hem dan zou overvallen met een aantal zijner rotgenoten, die zeker hier wel in huis zouden zijn.

Nu de dood hem niet plotseling had geveld, zoals hij een ogenblik gevreesd had, was ook niet alles verloren.

Hij onderzocht eerst de deuren en zag dat deze hermetisch gesloten waren; nergens was een spleet of een opening,

hoe klein ook, te bekennen.

Het onderzoek van de stalen luiken voor de ramen leverde hetzelfde resultaat op; nergens een opening, alleen bij de vloer een zeer smalle spleet.

Raffles richtte zich op, en een glimlach gleed over zijn gelaat.

— Dat is voldoende, mompelde hij. Nu hoop ik maar, dat de schurk mij niet bespiedt, en door een kogel er een einde aan maakt.

Plotseling hief hij het hoofd op, zijn scherp gehoor had een licht gerucht opgevangen.

Het klonk ongeveer als het suizen van een gaskraan.

— Aha, is dat de truc? mompelde Raffles. Stikgas. Wel, de vent had gelijk toen hij zei, dat zijn plan niet zeer oorspronkelijk was. Maar nu zullen wij ons toch moeten haasten, want als dat gas ook nog ontplofbaar is, dan zou er wel eens heel weinig van het hele huis kunnen overblijven. Ik zou dat voor dr. Cox minder erg vinden, maar voor mijzelf heb ik daartegen toch enig bezwaar.

Hij begreep dat hij snel moest handelen, want door een onzichtbaar aangebrachte opening, stroomde onafgebroken giftig gas in het vertrek.

Zeker zou hij na een half uur half verlamd zijn en kort daarna de laatste adem uitblazen, als hij niet voor die tijd uit deze kamer des doods was ontsnapt...

Hij haalde een klein voorwerp uit zijn zak, niet groter dan een hazelnoot, dat van een uitsteeksel voorzien was en een klein, geribd radertje.

Raffles draaide dit raadje een paar slagen met de grootste behoedzaamheid om en bevestigde toen een ontstekingscapsule aan het uitsteeksel.

Hij knielde bij het raam neer, maakte een kleine lont aan de ontsteking vast en nam zijn aansteker.

Reeds begon het gas merkbaar de kamer te vullen, en Raffles voelde een zware drukking op zijn hoofd.

Hij stak de lont aan en verschoof zich toen achter een hoge brandkast, die tegen de muur naast de gangdeur stond nadat hij de kleine granaat, met turbijn niet gevuld, in de reet van het rolluik had gelegd.

Nadat er twee minuten verstreken waren, klonk wederom het geluid van het luikje, dat verschoven werd.

Raffles keek omhoog, want het geluid kwam van boven een brede, uitstekende rand van de schoorsteen.

Hij kon echter geen opening zien, van de plek waar hij stond.

Maar des te duidelijker hoorde hij de stem, die zoëven reeds gesproken had.

— Zo, zo. Heeft mijnheer John Raffles toch nog licht kunnen maken? Wil hij Magere Hein bijlichten? Ha ha. Nog een kwartiertje, waarde heer, dan... maar vervloekt. Wat is dat? Die brandende lont. Duizend bommen en granaten. Ik had het moeten weten. Heidaar mannen. Naar binnen en maak je van de kerel meester. Ik zal...

Wat Cox verder mocht gezegd hebben ging verloren in het lawaai van een oorverdovende ontploffing, die de muren van het huis deed schudden.

De schrijftafel vloog in stukken en brokken door het vertrek, de stoel werd tegen de muur gesmakt, het rolluik krulde als het deksel van een sardineblikje om en hing uit zijn voegen voor de versplinterde vensterruit.

Het was goed dat Raffles dekking had gezocht achter de stalen brandkast, want de luchtdruk was zo hevig, dat het zware meubel een eind werd verschoven.

Nog half verdoofd door de slag, snelde Raffles naar het raam, terwijl achter hem het geluid klonk van een opgeworpen deur.

Wat er nog over was van het rolluik, rukte hij opzij en sprong op de vensterbank.

Een schot klonk en naast hem viel de kalk uit de muur, losgeslagen door de kogel.

Hij sprong naar buiten en sprintte de kleine voortuin door, met gescheurde kleren en zonder hoed.

In een wip was hij over het lage hek en stond op straat.

Natuurlijk waren op het geluid der ontploffing een groot aantal voorbijgangers verschrikt komen toelopen.

Een agent, die Raffles uit het raam had zien klimmen, hield hem staande, en vroeg:

— Wat is daarbinnen gebeurd, mijnheer?

— Een ontploffing in het laboratorium denk ik, antwoordde Raffles.

— In uw huis?

— Neen, ik kwam er als patiënt.

— Wie woont daar dan?

— Dokter Hyslop, maar als gij de waarheid wilt weten...

Hij boog zich naar de agent voorover en fluisterde hem iets in het oor.

De agent week met een kreet van verbazing achteruit en keek Raffles met een ongelovige blik aan.

— Dr. Cox? zei hij. Dat kunt gij niet menen, mijnheer. Welke reden hebt gij om zoiets te vermoeden?

— Ik herkende hem van de portretten, die destijds in verschillende bladen gestaan hebben.

— Nu, dat zou het toppunt van onbeschaamdheid zijn, ging de agent voort.

Hij wendde zich tot een tweede agent die eveneens toegesnel was, en de opdringende menigte op 'n afstand trachtte te houden en deelde hem mee, wat Raffles hem zoëven had gezegd.

Van deze gelegenheid maakte de Gentleman-Lubreker gebruik zich haastig uit de voeten te maken. Hij was er volstrekt niet op gesteld, op dit ogenblik nader in de zaak te worden betrokken.

Toen de agent nog eens omkeek, was er van Raffles niets meer te bespeuren.

— Een rare sinjeur, bromde de agent. Waarom wachtte de man nu niet even op het resultaat van ons onderzoek? Nu dan moeten wij het zonder hem doen.

Hij floot om assistentie en aldra waren er een stuk of zes agenten ter plaatse, aan wie de man snel zijn bevindingen mededeelde.

— Dan moeten wij natuurlijk naar binnen, meende er een. Er is een hoge premie op de aanhouding van die schurk gesteld. Wie weet, of die vreemdeling niet gelijk had met zijn bewering. Men kan nooit weten. Dit is mijn eigen wijk en ik weet dat die dokter Hyslop hier pas een paar dagen woont.

— Laten wij dan geen tijd verspillen met praten, maar naar binnen gaan, gaf een ander te kennen.

De straat voor het huis werd nu afgezet en een vijftal agenten drongen

door de gebroken ruit naar binnen.

De spreekkamer leverde een onbeschrijfelijke aanblik van verwoesting op.

Overal lagen fragmenten van meubelen en het behang hing aan flarden aan de muur.

De agenten moesten een begin van brand blussen, want de gordijnen smeulden.

— Maar dit is toch geen laboratorium, riep de agent uit, met wie Raffles gesproken had. Ik weet het niet, maar die heer, die uit het raam klom, kwam mij wel wat verdacht voor.

— Had hem dan aangehouden, riep een ander.

— Jij hebt gemakkelijk praten, hernam de agent gepikeerd. Toen ik even een andere kant uitkeek was hij verdwenen, alsof hij door de grond was gezunken.

— Nou ja, laboratorium of niet, het ziet er hier uit, alsof er een aardbeving heeft plaats gehad. Laten wij maar eens verder gaan kijken.

Dat bleek echter minder gemakkelijk te gaan, dan de agent zich had voorgesteld, want toen hij de deur naar de gang wilde openen, bleek deze stevig op slot te zijn, of liever gesloten, want een slot viel nergens te bespeuren.

De agenten keken elkander stom verbaasd aan en begrepen er blijkbaar niets van.

— Het zou mij achteraf helemaal niet zo verwonderen, als die man van het raam toch nog gelijk bleek te hebben gehad, zei de agent met wie Raffles had gesproken. Dit alles komt mij erg verdacht voor. Een deur zonder slot, die je niet open kunt krijgen.

— En hier is een deur achter een wandgordijn, die al evenmin open is te krijgen, zei een andere agent.

— Dan is het zeker, dat die man gelijk had, wie het dan ook geweest mag zijn, riep de agent uit, die het eerst gesproken had. Het is niet pluis, mannen. Wij zullen maar weer naar buiten gaan, want deze stalen deuren kunnen wij toch niet open krijgen.

De agenten voegden de daad bij het woord en een ogenblik later waren zij weer uit het raam geklommen en stou-

den zij op straat.

Een hunner besloot aan te bellen, maar dat had hij even goed kunnen laten, want niemand kwam om de deur te openen.

En toch moesten er mensen in huis zijn, want hoe zouden anders de deuren gesloten kunnen zijn?

De agenten beraadslaagden even onder elkander en er werd besloten een der andere ruiten in de voorgevel in te slaan.

Het was het raam van de wachtkamer.

De agenten, thans met nog twee anderen versterkt, zodat zij nu met zeven man waren, gingen naar binnen en hadden zich in notime door het gehele huis verspreid, doorzochten alle vertrekken, ook op de bovenverdieping, maar zonder iets bijzonders te ontdekken.

Zij bevonden alleen dat het huis geheel verlaten was.

Dr. Hyslop, noch een huisgenoot, noch een bediende werden gevonden.

De bewoners waren verdwenen alsof zij door de grond waren gezonken.

De vraag was nu: op welke wijze hadden de bewoners het huis verlaten.

De agenten doorzochten de zolderverdieping, maar zelfs geen muis had zich daar verborgen kunnen houden, want er stond volstrekt niets op deze zolder, geen pakkist, geen oude rommel, geen ledige manden, niets... niets... niets.

Drie agenten waren uit het zolder-raam op het dak geklommen, maar kon-

den na enkele seconden weer terugkeren, want op het schuine dak was niets te zien, en de schoorsteen was zo laag dat zelfs een kind er zich niet achter zou kunnen verbergen.

Zo gingen zij maar weer naar beneden doorzochten alle kasten, keken onder het bed, dat in de slaapkamer stond, maar zonder iets te ontdekken.

Tenslotte kwamen zij in de kelder, waar zij hun zaklantaarns ter hulp moesten roepen.

De kelder was in drieën verdeeld, en een gedeelte was als wijnkelder ingericht.

Behalve het rek met een aantal flessen, stond er nog een groot vat.

Een der agenten klopte er tegen.

Het gaf een holle klank, en het was dus niet waarschijnlijk, dat zich in dat vat een man verborgen zou kunnen hebben.

Toch draaide een der agenten voor alle veiligheid de kraan open.

In een dun straaltje vloeide aanstonds de wijn op de vloer.

— Niets gedaan, mannen broeders, wij kunnen het wel opgeven.

— Je hebt gelijk, Frank, de premie zal onze neus wel voorbij gaan, riep een ander op teleurgestelde toon. De vent is natuurlijk reeds lang via de achterzijde van het huis verdwenen.

De agenten onderzochten nog eens de gehele kelder nauwkeurig, maar eindelijk moesten zij onverrichter zake vertrekken, de vogel was gevlogen.

HOOFDSTUK IV

HET RESULTAAT VAN EEN NACHTWAKE

Toen Raffles veilig en ongezien weg gekomen was, sloeg hij een dwarsstraat in en toen nog een, kwam op een brede verkeersweg en riep daar een taxi aan.

Hij gaf de chauffeur geen adres op, maar gaf hem opdracht naar de Cromwell Street te rijden en tikte tegen de ruit, niet ver van zijn huis.

Gedurende de rit had hij zijn kleren afgeklopt en zijn schoenen afgeveegd, zodat hij er nu weer toonbaar uitzag.

Hij stapte uit, rekende af met de chauffeur en zond hem weg.

Terwijl hij dit deed, zag hij op nauwelijks tien passen afstand een man voor een winkel staan, die schijnbaar verdiept was in het bekijken van de uitstalling, maar die zoals hij duidelijk zag, in de spiegelruit van de winkerkast strak de blik op hem gevestigd hield.

— Wel, wel, mompelde Raffles voor zich heen, het is goed dat ik dat mannetje zie. De heren schijnen mij dus gevolgd te zijn. Dat bewijst in ieder geval, dat zij al gauw na de ontploffing op hun beurt het huis hebben verlaten. Die kerel lijkt al bijzonder veel op de bediende, die mij de deur opende? Wat zou ik doen?

De man voor de winkel scheen het

gevaar te hebben begrepen, waarin hij nu verkeerde.

Nu hij zijn toeleg om de tegenstander van zijn meester tersluiks te volgen en te zien, waar Raffles woonde, door zijn eigen onvoorzichtigheid had zien mislukken, bleef er niets anders over dan zich snel uit de voeten te maken.

Dit deed hij dan ook, voor Raffles nog een besluit had kunnen nemen, en een seconde later was hij in het drukke gewoel in dit gedeelte van de Cromwell Street verdwenen.

Raffles zette zijn weg voort en bereikte ten slotte de stille zijstraat, die voor een groot gedeelte gevormd werd door de muur van de grote tuin, die behoorde bij het huis, hetwelk Raffles onder de naam van Lord William Aberdeen bewoonde.

Hij vergewiste er zich nog eens deugdelijk van, dat hij ditmaal niet gevolgd werd, sloeg toen haastig de straat in en opende een eind verder met een sleutel van een eigenaardig model een kleine tuindeur.

Deze sloot hij weer, liep voorbij de garage en de daar boven gebouwde woning van zijn chauffeur James Hender-

son, en ging zijn huis door een achterdeur binnen.

Hij liep snel de trap op en botste op de eerste verdieping bijna tegen Charles Brand aan.

— Wat is jou overkomen? riep de jongeman verwonderd uit. Grote goden, je ziet er uit alsof je een aardbeving hebt meegemaakt. Ik zie ook een paar schrammen op je gezicht.

— Stel je gerust, amice, zei Raffles glimlachend, het leek wel wat op een aardbeving, maar die heb ik zelf te weeg gebracht.

— In het huis van Cox?

— Ja, en ik verzeker je, dat het noodzakelijk was. Maar ga mee naar mijn slaapkamer, dan zal ik je alles vertellen, terwijl ik mij verkleed.

Hij trok Brand met zich mee naar zijn ruime, fraal gemeubelde slaapkamer, en terwijl hij andere kleren aantrok, deed hij de jongeman het relaas van zijn wedervaren in het huis aan de Port Bell Road.

Brand, die met spanning had geluisterd, zei toen Raffles uitverteld was:

— Dan ben je daar dus maar juist aan een groot gevaar ontsnapt, Edward. Wij moeten eerlijk zijn, en erkennen, dat Cox ons ditmaal te slim is afgeweest.

— Ik ben het volkomen met je eens, Charles zei Raffles glimlachend. Het moge ons een les zijn om voortaan wat meer voorzichtigheid in acht te nemen.

— Nu zal Cox ons voorlopig wel ontsnapt zijn.

— Dat is nog zo zeker niet, antwoordde Raffles, die bezig was voor de spiegel zijn jas te strikken. Je begrijpt wel, dat ik de zaak hiermee niet als afgelopen beschouw.

— Wat ben je dan van plan? vroeg Brand.

— Dat zal ik je zeggen, antwoordde Raffles, terwijl hij zijn jas aantrok. Ik denk dat Cox nog wel eens in dat huis zal terug komen, wel te verstaan, als hij er in slaagt uit de handen van de politie te blijven.

— Inderdaad, riep Brand uit, de kans bestaat, dat de agenten hem hebben kunnen overvallen.

Raffles haalde de schouders op.

— Daar zou ik maar niet al te vast op rekenen, zei hij, ik acht het niet erg waarschijnlijk, dat een man als dr. Cox, die elk oogenblik van de dag en van de nacht in de omstandigheid kan verkeren, dat hij hals over kop moet vluchten, een huis zou bewonen, dat niet meer dan een uitgang heeft.

Wij gaan dus uit van de veronderstelling, dat Cox ontkomen is.

— En als wij dat aannemen, wat dan?

— Dan zullen wij de aangewezen weg volgen en zijn huis nauwkeurig in het oog houden. Hij heeft het overhaast moeten verlaten, en had het bestemd als een soort hoofdkwartier, het is dus aan te nemen, dat het wel dingen zal bevatten, geld en waardepapieren, bijvoorbeeld, waarvan het de moeite waard is, dat men ze komt halen.

— Niet alleen wij, maar ook de politie zal het huis voorlopig in het oog blijven houden, meende Brand.

— Je zegt zeer terecht: voorlopig, hernam Raffles. Als hij het huis langs een geheime uitgang verlaten heeft, dan kan hij er langs diezelfde uitgang weer inkomen.

— Waar, wanneer en door wie moet die wachtpost worden betrokken?

— Natuurlijk zo gauw mogelijk. Nog deze nacht. Het is geen prettig baantje, maar het gaat om onze eigen veiligheid.

En zo gebeurde het, dat Raffles en Brand diezelfde avond, zodra de duisternis gevallen was, hun post gingen innemen tegenover het huis van dr. Cox.

Van hun schuilplaats uit konden zij zien, dat twee politieagenten met de handen op de rug voor het huis op en neer liepen.

— Zouden er binnenshuis ook agenten zijn? vroeg Brand fluisterend.

— Dat is de vraag. Het gezonde verstand zou een dergelijke maatregel voorschrijven, waaruit men zou kunnen afleiden, dat hoofdinspecteur Baxter het heeft nagelaten. Misschien denkt hij wel, dat Cox de tijd heeft gevonden om het huis langs de achterzijde te verlaten voor de agenten binnen waren. In ieder geval staan we hier goed en als wij slechts wat geduld hebben, zullen wij daarvoor misschien reeds deze nacht

beloond worden.

Het onderwerp van het gesprek was uitgeput en de twee vrienden vervielen in een somber zwijgen. De uren verliepen traag.

Het werd hoe langer hoe stiller in de omgeving en om half één in de nacht was er geen kip of kraai meer te zien.

De agenten waren reeds eenmaal afgelost en door twee anderen vervangen.

Dezen onderscheidden zich in niets van hun voorgangers en vergenoegden er zich mee, zacht met elkander sprekend, langs het huis heen en weer te lopen, veertig passen links, veertig passen rechts.

Geen van beiden wijdde veel aandacht aan het huis en slechts in het voorbijgaan wierpen zij nu en dan een blik op de huisdeur.

Die agenten schijnen te geloven, dat dit huis maar één kant heeft, de voorzijde, zei Brand.

— Nu, zo dom zullen zij wel niet zijn. Ik denk, dat er aan de achterkant van het huis ook wel een paar agenten op post staan.

Weer was er een uur verlopen en meer uit verveling dan wegens behoefte aan een gesprek, zei Brand:

— Ik begrijp eigenlijk niet goed, wat wij hier uitvoeren.

— Waarom begrijp je het niet?

— Omdat wij het zeer waarschijnlijk niet eens zullen bemerken als Cox van nacht werkelijk zijn huis binnen gaat.

— Als wij dat werkelijk niet zouden zien, dan zouden wij evengoed kunnen gaan slapen, antwoordde Raffles bedaard, maar ik denk wel, dat hij zich op een of andere wijze zal verraden.

Brand schudde het hoofd.

— Daar ben ik zo zeker niet van, zei hij. Ik ga verder en ik zeg, dat het mij volstrekt niet zou verwonderen als de vent reeds lang in huis geweest was. Waarom gaan wij eigenlijk niet zelf naar binnen?

— Om je de waarheid te zeggen, heb ik daar zelf ook al over gedacht, maar 't lijkt mij toch wel wat precair... een ontmoeting met Cox in een huis, dat door de politie omringd is. Ik voor mij...

Raffles zweeg plotseling en greep Brand bij de arm en trok hem achter-

uit in de schaduw van de portiek.

— Wat is er? vroeg Charles Brand op fluisterende toon.

— Dat venster op de eerste verdieping was een ogenblik verlicht; ik heb het duidelijk gezien.

— Ben je er zeker van? vroeg Brand, ik heb niets gezien.

— Absoluut.

— Wat zullen wij doen?

— Ga mee, zei Raffles als enig antwoord.

Hij wierp een blik in de richting van de agenten en zag, dat zij juist rechtsomkeer hadden gemaakt.

Hij trok Brand met zich mee naar de overzijde, keerden zich daar om en kwamen bedaard aanwandelen als twee heren, die zich een weinig verlaat hadden.

Zij bleven met opzet stil staan onder een straatlantaarn en schenen nieuwsgierig naar het huis van dr. Hyslop te kijken.

Toen kregen zij blijkbaar de agenten in het oog, die hen ook reeds gezien hadden en wenkten hen om naderbij te komen.

De twee agenten versnelden hun stap en één hunner vroeg, toen zij naderbij waren gekomen:

— Wat is er aan de hand, mijnheer?

— Hebben jullie niet gezien vroeg de Grote Onbekende dat zoëven een kort lichtschijnsel achter dat raam op de eerste verdieping verscheen? Dit is immers het huis van dr. Hyslop, waarvan gesproken wordt in de krantenberichten.

— Ja zeker, mijnheer. Wij mogen geen tijd verliezen, wij moeten onmiddellijk naar binnen.

— Kan ik u soms van dienst zijn? vroeg Raffles. Ik heb van de politie vergunning een wapen te dragen, en jullie zijn maar met z'n tweeën.

De agenten schenen een ogenblik te aarzelen en raadpleegden elkander met de ogen.

Toen zei één hunner:

— De zaak is, dat die dr. Hyslop, alias Cox handlangers heeft, die nu misschien bij hem in huis zijn, en dat er in ieder geval een paar man buiten het huis moeten blijven om hem het ont-

vluchten te beletten. Ik geloof wel, dat ik het kan verantwoorden, mijnheer, als ik van uw hulp gebruik maak.

— Laat ons dan voortmaken. Ik maak geen aanspraak, als wij hem vatten, op een gedeelte van de premie, zei Raffles glimlachend.

Deze mededeling scheen de agenten zeer te verheugen, en de vier mannen snelden nu op het huis toe, wipten over het lage tuinhek en stonden nu voor het venster, dat diezelfde ochtend reeds door de agenten was stuk geslagen.

Zij klommen één voor één naar binnen en bleven een ogenblik in luisterende houding staan, maar in het gehele huis deed zich geen geluid horen.

Na een ogenblik vroeg één der agenten:

— Gij kunt u toch niet vergist hebben mijnheer?

— Absoluut niet. Ik heb het duidelijk gezien, antwoordde Raffles een weinig ongeduldig.

Hij deed een paar stappen naar de deur, luisterde nog eens aandachtig, en vroeg op fluisterende toon:

— Zijn er agenten als wachtpost binnenshuis geplaatst?

— Neen, mijnheer, dat achtte men op Scotland Yard niet nodig.

Raffles haalde onmerkbaar de schouders op en wisselde een snelle blik met Brand.

Daarop wilde hij de hand op de knop van de deur leggen, maar met een haastig gebaar trok hij zijn hand weer terug.

— Waarom opent gij die deur niet? vroeg één der agenten.

— Dat zal ik u zeggen, zei Raffles. Gij ziet, dat die knop van koper is en koper kan men electrisch laden en wel zo zwaar, dat één enkele aanraking de

dood betekent.

De agenten deinsden achteruit en een hunner vroeg:

— Maar hoe weet gij, dat dit hier inderdaad het geval is, mijnheer?

— Ik weet het niet, ik vermoed het... een koperen deurknop in het huis van een man als dr. Cox is niet te vertrouwen.

— Maar hoe komen wij nu te weten of gij gelijk hebt, mijnheer? vroeg de andere agent.

— Dat is gemakkelijk genoeg te constateren, antwoordde Raffles.

Hij keek even om zich heen, en kreeg toen het telefoontoestel in het oog.

Hij maakte snel de draad los en legde een glazen blad, hetwelk hij op de theetafel zag liggen, dicht bij de deur op de vloer.

Hij ging voorzichtig op deze plaat staan, waarop één der agenten verbaasd vroeg:

— Waarom doet gij dat, mijnheer?

— Omdat glas een zeer slechte geleider is, antwoordde Raffles glimlachend.

Hij had de geïsoleerde draad genomen en hield nu de koperen kern op ongeveer een halve centimeter afstand van de deurknop.

Onmiddellijk sprong onder zwak geknetter een blauwe vonk over.

— Nu zult ge wel overtuigd zijn niet waar? vroeg Raffles kalm, zich tot de agenten wendend.

Raffles bracht nu de draai in nauwe aanraking met de deurknop, waardoor de stroom ongehinderd kon doorgaan.

Raffles gaf Brand een wenk, en deze draaide, terwijl Raffles zelf de koperen kern van de telefoondraad ertegen aan drukte, de knop voorzichtig om.

De deur ging open.

HOOFDSTUK V

DE BRANDKAST VAN DR. COX

De vier mannen stonden nu in de donkere vestibule, die slechts vaag verlicht werd door het schijnsel van de straatlantaarn, hetwelk naar binnen drong door het bovenlicht.

Zij luisterden nog even in gespannen aandacht en nu ving het geoeffend oor van Raffles een zwak geluid op dat van boven bleek te komen.

Het was als het gerammel van sleutels, en het gekras van staal over staal.

Ook de agenten schenen iets te horen.

— Wij moeten trachten hem op te sluiten, zei Raffles op fluisterende toon. Zijt gij dat met mij eens?

— Volkomen mijnheer, antwoordde een der agenten.

— Goed, maar dan moet ik u sterk aanraden geen koperen voorwerpen aan te raken, want gij hebt zoëven gezien, welke noodlottige gevolgen dit kan hebben, zei Raffles.

— Zou hier niemand gelijkvloers zijn vroeg de tweede agent zacht.

— Dat lijkt mij niet waarschijnlijk, antwoordde Raffles. Bovendien komen de rotgenoten van die schurk er minder op aan, de hoofdzaak is, dat gij Cox zelf in handen krijgt.

— Gij hebt gelijk, mijnheer, als wij

hem kunnen vatten, is de rest bijzaak, maar ik vroeg het alleen, omdat als er een of meer leden van de benden, beneden zijn, wij door hen in de rug zouden kunnen worden aangevallen.

— Welnu laten wij dan alvorens naar boven te gaan hier nog even de kamers doorzoeken, zei Raffles. Hij gaf het voorbeeld en een nauwkeurig onderzoek begon. Dit leverde echter geen positief resultaat op en men ging naar boven.

— Ik wil u nog een goede raad geven, zei Raffles, loop zo zacht als gij slechts kunt, want Cox heeft een scherp gehoor, zoals ik vernomen heb.

— Wij zullen er aan denken, mijnheer, antwoordde een der agenten.

Raffles en Brand openden de stoet, met de revolver in de hand en de agenten maakten bij zichzelf de opmerking dat zij nog nooit twee mensen zo zacht hadden horen lopen; het was alsof zij de treden niet raakten.

De agenten schenen daarin minder bedreven te zijn, want nu en dan kraakte een der treden, ofschoon zij al hun best deden dit te vermijden.

Toen zij boven waren, vroeg Raffles :

— Weet een van jullie, waar zich hier ergens een brandkast kan bevinden?

— Er waren er twee, mijnheer, zei een der agenten, een in de spreekkamer, welke de inspecteur reeds heeft laten openen, en waar zich niets in bevond, en een in het vertrek, waarvan gij daar de deur ziet.

— Waarom is die tweede brandkast nog niet geopend?

— De kast was geheel gaaf, men had er geen sleutels van, en Scotland Yard wilde tot morgen wachten, alvorens tot geweld over te gaan.

Raffles bukte zich en wierp een blik door het sleutelgat.

De kamer was flauw verlicht door het schijnsel van een electricische zaklantaarn, en daarbij kon hij een man zien, die bezig was bij de brandkast, welke hij blijkbaar zoëven geopend had.

Raffles zag dat de deur voor hem een houten kruk had, zodat hij deze dus zonder gevaar zou kunnen aanvatten.

Voorzichtig legde hij zijn hand op de kruk, maar op hetzelfde ogenblik ging binnen in de kamer een electricische alarmklok met luid gerinkel over.

— Vervloekt, riep Raffles, dat hadden wij moeten begrijpen.

Hij wilde de deur openen, maar deze was op slot.

Tijd om zijn lopers op het slot te beproeven, gunde hij zich niet, maar joeg eenvoudig snel achter elkaar zes kogels van de twaalf, die zich in zijn repetierpistool bevonden, door het slot, dat geheel vernield werd.

Hij drukte tegen de deur die opensprong.

Bijna op hetzelfde ogenblik floot er een kogel vlak langs zijn hoofd en sloeg tegen de muur achter hem plat.

Een gillende schaterlach liet zich ergens uit de duisternis horen, want eensklaps was het licht van de zaklantaarn gedoofd.

Brand en de twee politieagenten ontstaken direct hun eigen lantaarns en konden nu tenminste zien.

Voor een smalle boekenkast stond een man, met fonkelende ogen, in een dreigende houding met opgeheven revolver in de hand.

Hij schoot nog eens, de kogel vloog door de helm van een der agenten, en het volgende ogenblik was hij zo snel

verdwenen, dat niemand goed had kunnen zien wie hij was.

En met hem was ook de boekenkast verdwenen.

De agenten hadden alle twee een poging gedaan de man te grijpen, maar zij stuitten op een stuk gepleisterde muur, dat in de plaats van de boekenkast was gekomen.

Aan de andere kant van de muur liet zich, gedempt door de afstand dezelfde gillende hoonlach horen.

— Die vent is de duivel zelf, riep een der agenten woedend, hoe heeft hij kunnen vluchten?

— Die vent is geen duivel, al scheelt het niet veel, maar dr. Cox. Kijk maar naar dat stuk muur, dan zullen jullie het wel begrijpen, zei Raffles. De kast en een klein stuk van de vloer daarvoor, draaide om een spil. Cox heeft met de linkerhand het mechanisme in beweging gebracht en zich tegen de kast aangedrukt, die een halve wenteling heeft gemaakt en hem buiten het vertrek heeft medegevoerd.

— Gij hebt gelijk, mijnheer, zei een der agenten. Daar in de vloer is duidelijk de halfcirkelvormige naad te zien van de draaischijf, waarop de kast stond. Ik vrees dat het weinig zal helpen, als wij proberen hem te achtervolgen. De kerel zal wel buitenshuis zijn.

— Ga u er in ieder geval van overtuigen, en zoek de kelder zorgvuldig af, zei Raffles; wij zullen zorgen dat hij niet door de voordeur kan ontsnappen.

De beide agenten snelden het vertrek uit.

Brand keek Raffles vragend aan, en zei:

— Geloof jij, dat zij ook maar enige kans hebben om Cox te achterhalen?

— Niet de minste kans, amice, maar ik stuurde ze weg om hier niet te worden gestoord, je ziet dat Cox ons de moeite bespaard heeft, de brandkast te moeten forceren. Wij hebben niets anders te doen, dan de inhoud van die kast in onze zakken te doen verdwijnen.

— Ik zal je helpen, zei Brand, want wij moeten ons haasten. De agenten konden er wel eens spijt van hebben, dat zij twee wildvreemde lieden bij de

geopende brandkast hebben achtergelaten.

— Dat berouw zal te laat komen, amice, zei Raffles. Ik kan niet in woorden uitdrukken, wat er in mij omgaat, nu ik in de onverhoopte gelegenheid ben, de onverlaat in eigen persoon te bestelen. Het is een onvergelijkbaar genot. Ik smaak in één woord hemelse vreugde.

Voor hij de handen naar de kast uitstak, bekeek hij nauwkeurig het binnenste.

— Waar kijk je zo naar? vroeg Brand.

— Ik kijk, of hier wellicht ook al met electriciteit is gewerkt, waarvan onze vriendelijke vriend een groot liefhebber schijnt te zijn. Het had maar een haar gescheeld, of ik had de knop van de deur van de zijkamer aangeraakt, er zou een stroom van een paar duizend volt door mijn lichaam zijn gegaan, en ik zou op dit ogenblik waarschijnlijk niet veel meer in te brengen hebben.

— Maar hoe komt de schurk aan zulk een sterke stroom? vroeg Brand die reeds begonnen was, enige stapeltjes bankbiljetten uit de kast in zijn binnenzak over te hevelen.

— Wel, dat is niet zo moeilijk voor iemand, die goed op de hoogte is van de electrotechniek. Men kan met een betrekkelijk kleine machine een spanning van 220 volt transformeren tot een aanzienlijk hogere spanning. Ik vermoed, dat Cox onder zijn benedelden enkele bekwame electriciens heeft.

Onder het spreken had Raffles enige stapeltjes goudgeld weggenomen, maar richtte zich eensklaps op.

Zijn scherp gehoor had het geluid van naderende voetstappen vernomen.

— Vlug, Charles fluisterde hij. Ik geloof dat de agenten daar waarachtig reeds weer aankomen, zeer waarschijnlijk na een vruchteloze jacht.

Raffles drukte de kastdeur dicht, nam de sleutels uit het sleutelgat en liet ze achter een gordijn vallen.

Daarna wenkte hij Brand en beiden leunden uit het geopende raam, alsof zij al die tijd niets anders hadden gedaan dan de straatdeur in het oog houden.

Het was hoog tijd, want de deur werd

geopend en de agenten traden binnen, teleurgesteld en onvoldaan.

— Niets te vinden, heren, zei een der mannen, terwijl hij zijn bezweet voorhoofd afwiste.

— Geen spoor meer te ontdekken, voegde de andere agent er aan toe.

— Jammer genoeg, zei Raffles op meewarige toon. Daar gaat de premie.

— Nu, wij zullen om te beginnen maar eens de inhoud van de brandkast aan een inspectie onderwerpen, wie weet welke kostbare aanwijzingen wij er in zullen vinden.

Hij opende de kastdeur met de sleutels die hij op de grond vond liggen, maar bleef met open mond stokstijf staan.

— Waar kijk je zo naar, vriend? vroeg Raffles vriendelijk.

— Waar ik naar kijk, mijnheer? Wel wat drommel, ik kijk naar die kast.

— Zo even stond de deur open, en de sleutel stak in het slot. Wij komen hier met u binnen, wij zien duidelijk de brandkast openstaan, mijn kameraad zegt zelfs dat hij de sleutelbos aan het slot heeft zien hangen, en ik voor mij heb heel goed de stapeltjes bankbiljetten en goudgeld gezien. Wij verlaten voor enkele minuten het vertrek waar gij alleen achterblijft, en als wij terugkeren, vinden wij de kast gesloten en de sleutels achter het gordijn op de vloer liggen.

— Gij beschrijft de toestand zeer duidelijk, merkte Raffles op. En wat moet daar nu, volgens uwe mening, uit worden afgeleid?

— Het enige wat er uit af te leiden valt, mijnheer, dat gij die kast hebt gesloten.

— Ach zo. En met welk doel?

— Dat zou ik juist gaarne van u willen weten. Gij moet het mij niet ten kwade duiden, maar uw gehele optreden in deze zaak is, alles wel beschouwd niet helemaal in de haak.

— Verklaar dat eens nader, zei Raffles onschuldig.

— Wel, gij hebt dunkt mij wat al te veel verstand van deurknoppen, die onder stroom staan, van geheime uitgangen en van vuurwapens. De manier waar op gij het slot van deze deur in een

paar tellen stuk schoot... ik zal er maar niet te veel van zeggen. En ten slotte gedraagt gij u op een wijze... kortom, ik vind u, met uw welnemen, een weinig verdacht, ondanks de diensten, welke gij ons zoëven bewezen hebt, en onze bevinding met deze gesloten kast maakt er de zaak natuurlijk niet beter op.

— Uw gedachtengang is werkelijk heel merkwaardig, zei Raffles ironisch. Het is dus voldoende dat een inwoner van Londen in deze onzekere tijden goed met een vuurwapen kan omgaan, dat hij iets van electriciteit afweet, zolang ieder geschaafd mens, met enige intelligentie behoort te weten, en dat hij niet als een dragonder een trap opgaat, om hem verdacht te maken in de ogen der heren agenten. Nu, laat ik u zeggen, dat het mij spijt, dat wij die indruk op u gemaakt hebben, en u verder goede nacht wensen.

Raffles maakte een beweging in de richting van de deur, maar de agent ging er snel voor staan en vervolgde:

— Het doet mij leed, heren, en als ik mij vergis dan maak ik bij voorbaat mijn excuses, maar ik ben genoodzaakt u te verzoeken mij te volgen naar het bureau, waar ik het geval aan de commissaris zal voorleggen. Gij hebt niets anders te doen dan aan de commissaris mede te delen, wat hier geschied is, en dan kan hij beslissen wat er gedaan moet worden. Maar die zaak met de brandkast moet opgehelderd worden.

De man had ternauwernood uitgesproken of Raffles riep Brand een paar woorden in een voor de agenten volko-

men onbegrijpelijke taal toe, en de twee vrienden waren met één enkele sprong bij het raam, dat nog altijd open stond.

In een oogwenk zaten zij naast elkander op de vensterbank en sprongen naar beneden, in de zulle aarde van een bloemperk in de voortuin.

Zij waren dadelijk weer op de been en renden naar het hek.

Juist toen zij er over wipten, waagden de agenten op hun beurt de sprong.

Maar of zij veel minder geoefend waren dan Raffles en Brand is onzeker, maar zeker is, dat een hunner een beetje onzacht neerkwam en zich scheen te hebben bezeerd, terwijl de ander in vlugheid bij de twee vrienden moest afleggen.

Toen hij bij 't tuinhekje kwam, waren de vluchtelingen reeds ver.

Hij bracht zijn signaalfluitje aan de mond, en de snerpande klank bracht nog enkele agenten naderbij, die met enkele woorden op de hoogte werden gebracht.

Het hele troepje agenten snelde de vluchtelingen achterna, maar waar zij ook keken, dezen waren nergens meer te zien.

Druipstaartend keerden zij terug naar het huis.

Het was nu maar al te duidelijk, dat de twee mannen, die zoëven met de inhoud van Cox' brandkast er van door waren gegaan, twee uiterst handige schavuiten geweest waren, die slechts van de hulp der agenten gebruik hadden gemaakt, om des te beter hun doel te kunnen bereiken.

HOOFDSTUK VI

SCOTLAND YARD IN REP EN ROER

Nog zelden had een voorval zulk een opschudding in het hoofdbureau van politie verwekt, als het gebeurde in het huis aan de Port Bell Road.

De kranten hadden er een heerlijk kluijfe aan, en wijdden vele kolommen aan het raadselachtige voorval.

Een aantal verslaggevers wedijverde om te antwoorden op de vraag, wie het geheimzinnige tweetal geweest was, dat met de agenten het huis van de gewaande dr. Hyslop was binnen gedrongen, en zich op zulk een ongehoord stoutmoedige wijze had meester gemaakt van de inhoud van de brandkast van dr Cox.

Want dat de lang gezochte misdadiger daar gewoond had, kon nu voor niemand meer aan twijfel onderhevig zijn, na hetgeen bekend was geworden over de wonderlijke verdwijning van de man, en diens kort gevecht met de agenten. Met een huivering dachten de weinige patiënten die de booswicht hadden giconsultueerd aan het gevaar, dat zij gelopen hadden.

Nog nooit was het zo druk geweest in Scotland Yard, en het was alsof ieder, van de minste agent tot de hoofdinspecteur Phileas Baxter, bezield was door een ontombare ijver, om het raadsel te doorgrondet, en dr. Cox in han-

den te krijgen, die het gewaagd had, in een der bekendste wijken van Londen de politie om de tuin te leiden.

Maar niet alleen dit hield iedereen daar in het grote gebouw aan het Victoria Embankment bezig.

Van bijna even groot belang was het te weten, wie de mannen geweest waren, die de agenten des nachts op het lichtschijnsel achter het venster opmerzaam hadden gemaakt, en vervolgens van de gelegenheid gebruik hadden gemaakt, zich meester te maken van het geld, dat ongetwijfeld door misdadige handelingen onder leiding van dr. Cox was verkregen.

Van het ogenblik af, dat de bedrogen agenten hun rapport ongeveer drie uur in de nacht, hadden uitgebracht, was het gebouw een ware heksenketel geworden.

Agenten liepen af en aan, de telefoon helde Baxter voortdurend, telegrambestellers draafden op en af, detectives confereerden, en de beklagenswaardige hoofdinspecteur Baxter zat radeloos in zijn kamer met de handen in het haar.

Want hoofdinspecteur Baxter zat in het hoekje, waar de slagen vielen.

De Londense dagbladen hadden hem in de laatste tijd nog al tamelijk wel

met rust gelaten, maar het leek wel, of zij slechts op deze gelegenheid hadden gewacht, om hem met verdubbelde woede opnieuw aan te vallen.

Dat zo iets brutaals in het hartje van Londen had kunnen voorvallen, schreide ten hemel, aldus de grote bladen.

Er moest een grote razzia gehouden worden, het geboefte moest worden weggevaagd, en als de hoofdinspecteur Baxter daartoe niet in staat was, wel, dan moest hij eenvoudig aftreden, en zijn plaats afstaan aan een man, die meer bekwaamheid en doortastendheid bezat.

Het was dus een miserabele dag voor Baxter, en hij had die ochtend al zo druk en veel gevloekt, dat iedereen dacht, dat zijn voorraad verwensingen voor het verdere van die dag uitgeput was.

In een hoek van het vertrek zat zijn secretaris, Marholm, een reeds bejaarde man met een vossengezicht, en scherpe, verstandige ogen, druk te schrijven aan een rapport.

Zoëven was er weer een agent binnengekomen, met een rapport, waaruit bleek dat er nog altijd geen spoor was gevonden van de twee mannen, die op zulk een geheimzinnige wijze een rol in het drama hadden gespeeld.

Baxter hief het hoofd op, en vroeg op doffe toon:

— Zeg, Marholm, geloof jij, dat wij die Cox nog in handen zullen krijgen?

— Als ik de waarheid mag zeggen, hoofdinspecteur, antwoordde de secretaris, terwijl hij zijn pen aan zijn morskouw afveegde, twijfel ik daar hard aan. Wij zeker niet...

— Maar wie dan wel? voor de duivel, riep Baxter woedend uit.

— De man, naar wie wij ook reeds zo lang zoeken, hoofdinspecteur.

Het dikke opgezette gelaat van Baxter werd grasgroen van drift en nijd.

— Ik weet, wie je bedoelt, zei hij driftig. Noem de naam niet. Ik zou tot alles in staat zijn.

— Dat mag zo zijn, hoofdinspecteur, maar intussen heeft de man, wiens naam ik niet mag noemen, ons al menigmaal een grote dienst bewezen bij het vatten van moordenaars, zakkenrollers, inbrekers, handelaars in blanke shavinnen en ander gespuid.

— Zwijs, Marholm. Ik wil daar niet aan herinnerd worden, versta je? Het kan me niet schelen, wat die man voor goeds gedaan heeft. Hij heeft ons herhaaldelijk bespot, en er zou heel wat moeten gebeuren, eer ik zijn hulp aanvaardde bij het opsporen van Cox.

Marholm haalde de schouders op.

Hij herinnerde zich, dat Raffles nog niet langer dan een paar jaren geleden de politie eens had bijgestaan, toen het er om ging, een uiterst gevaarlijk misdadiger in handen te krijgen en nog wel onder zijn eigen naam.

Op dat moment ging de deur open en Inspecteur Sullivan trad binnen, een der bekwaamste detectives van Scotland Yard, en de rechterhand van de hoofdinspecteur.

Hij was niet lang, maar krachtig gebouwd, met bruingrijze ogen, en vierkante kaken, die wilskracht en hardnekkigheid bij het nastreven van een vastgesteld doel verrieden.

Hij bleef voor de grote schrijftafel van de hoofdinspecteur staan, en keek deze met een zorgelijk gezicht aan.

— Wel, inspecteur, hebt u goed nieuws voor me? vroeg Baxter gretig.

— Ik heb in het geheel geen nieuws, hoofdinspecteur, noch goed, noch kwaad, antwoordde de detective.

Baxter liet een nauwelijks onderdrukte vloek horen en riep uit:

— Maar wat drommel, voeren je ondergeschikten dan uit?

De inspecteur haalde de schouders op.

— Het ligt werkelijk niet aan mijn speurders, chef. Zij doen hun best, maar die vent is ongrijpbaar.

— Vent... vent... welke vent? vroeg Baxter verbijsterd.

— Wel John Raffles.

Baxter liet zich achterover in zijn stoel vallen en keek Sullivan aan, alsof hij hem met huid en haar wilde verblinden.

Zijn gelaat werd vuurrood en een ogenblik leek het, of hij zou stikken.

— John Raffles, bromde hij rochelend. Dus toch die naam. Die man is mijn noodlot en ik schijn hem nooit te zullen kwijtraken.

Hij liet zijn platte hand met een harde klap op het blad van zijn schrijftafel

neerkomen, en riep:

— Wil je mij eens zeggen, Sullivan, wat die schurk met deze zaak eigenlijk te maken heeft?

— Hij was de man, die het geld uit de brandkast heeft ontvreemd, antwoordde Sullivan kalm.

— Maar er waren er twee, riep de hoofdinspecteur wanhopig.

— Dan had hij een medeplichtige, een assistent of hoe je zo iemand noemen wilt, bij zich, hernam Sullivan, met een nauwelijks verhouden minachtend lachje om de lippen.

— En hoe ben je daar achter gekomen? ging Baxter voort.

— Ik heb het van het eerste ogenblik af vermoed, en het is mij bevestigd door een anoniem briefje, hetwelk ik zoëven heb ontvangen, en waarin mij wordt medegedeeld, dat de patiënt, die de zogenaamde dr. Hyslop kwam consulteren en met wie een onzer agenten op straat kort na de ontploffing, heeft gesproken, niemand anders was of kon zijn dan John Raffles. En het was weer dezelfde man, die met de twee agenten gister nacht het huis aan de Port Bell Road is binnengegaan, en daarna de brandkast van dr. Cox een grondige beurt heeft gegeven.

— Maar als dat zo is, dan moet die vervloekte Raffles onmiddellijk worden gearresteerd, onmiddellijk.

— Zo denk ik er ook over, chef, gaf Sullivan meesmuilend te kennen. De kwestie is maar, hem te vinden.

— Hij moet gevonden worden. Zet 't hele corps aan het werk. Geef ze carte blanche. Loof premies uit, doe wat je wilt, maar spoor die man op. Ik zal geen rustig ogenblik meer hebben, ik zal niet kunnen slapen, alvorens die man gearresteerd is.

— Hoofdinspecteur, wij beiden zullen wel niet verschillen in de mening, dat het inderdaad zeer wenselijk is, de gentleman-inbreker, zoals hij algemeen genoemd wordt, gevangen te nemen. Maar omtrent de middelen daartoe schijnen

wij een uiteenlopende mening te hebben. Gij spreekt er over, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld is, en gij kunt toch even goed als ik weten, dat niets zo moeilijk is, dan zich van John Raffles meester te maken.

— Ik erken het. Ik geef het toe, bromde Baxter. Maar dan moeten er middelen gevonden worden. Ik zeg nogmaals dat we niet op onkosten mogen kijken.

— Met geld alleen komen wij er helaas niet, hoofdinspecteur, ging Sullivan voort. Ook niet met ijver en met schrandtheid. Ik verzeker u, dat mijn mannen niet tot de domsten behoren maar tegenover Raffles, die over middelen beschikt, welke wij nog slechts zeer onvolkomen kennen, moeten zij het afleggen. Om maar iets te noemen, het is mij pas onlangs bekend geworden, dat hij de beschikking heeft over een vliegmaschine. Het staat vast, dat hij met dit toestel reeds enige malen de Atlantische Oceaan is overgevlogen, en de overtocht naar de Verenigde Staten in nog geen tien uren heeft volbracht. Wat zegt gij daar wel van?

— Ik zeg... ik zeg... dat het een schandaal is, barstte Baxter uit.

— Neem mij niet kwalijk, chef, zei Sullivan glimlachend, maar al betreft het hier John Raffles, ik kan het geen schandaal vinden, ik vind het geniaal.

— Dat bedoel ik niet, schreeuwde Baxter. Ik vind het een schandaal, dat wij ook niet zo'n machines hebben.

— Dat betreur ik ook, chef, maar wij hebben zo'n toestel nu eenmaal niet, en daardoor heeft Raffles veel op ons voor. Hij heeft bovendien ook een duikboot van een bijzonder maaksel, die buitengewoon snel moet zijn, en daarvan heeft hij gebruik gemaakt eveneens in Amerika, bij de bestrijding van de Bende van het Kwade Oog.

— Dat mag alles zo zijn, Sullivan, maar ik sta er bijzonder op, dat Raffles wordt gegrepen en onschadelijk gemaakt.

Sullivan antwoordde niet direct, maar wierp zijn chef een spottende blik toe en stond op.

— Al mijn energie en denkvermogen zal daarop gericht zijn, chef, zei hij. Als gij het goedvindt zal ik een aanvang maken met een grondig onderzoek van het huis in de Port Bell Road. Ik ben er van overtuigd, dat er ergens een ondergrondse uitgang moet zijn, het kan niet anders. Het is niet aan te nemen, dat Cox niet gezien zou zijn, wanneer hij

het huis gewoon aan de achterzijde verlaten had.

— Maar Raffles? riep Baxter uit.

— Raffles komt in dit geval slechts in de tweede plaats, antwoordde Sullivan kortaf.

Hij zette zijn pet op, salueerde en had het volgende oogenblik het vertrek verlaten.

HOOFDSTUK VII

HET WIJNVAT

Inspecteur Sullivan nam aanstonds de nodige maatregelen om de man op te sporen, die een aantal moorden op zijn geweten had, en wiens aanhouding steeds dringender door het Londens publiek geëist werd.

Hij begaf zich naar de wachtzaal der agenten en zocht een zestal der meest geschikte mannen uit, en zette hun in een paar woorden het doel van de onderneming uiteen.

De agenten, die direct met het plan instemden, begaven zich naar de binnenplaats, waar de overvalwagen reeds gereed stond.

Allen sprongen er in, de chauffeur kreeg zijn instructies en de auto reed door de grote koetspoort de straat op, om een half uur later te stoppen voor het huis, dat nog altijd door een viertal agenten bewaakt werd.

Sullivan stapte uit, door zijn zes mannen gevolgd, terwijl de auto naast het trottoir geparkeerd werd.

Hij wendde zich tot een der agenten, die voor het huis stonden en vroeg.

— Niets te rapporteren, Slater?

— Niets, inspecteur. Er is niets gebeurd, en er is ook niemand op komen dagen.

— Is de deur door een slotenmaker geopend, zoals ik gelast heb?

— Hij is zo juist vertrokken, inspecteur.

— Wij gaan nu een onderzoek instellen, zet beide ogen goed open, en houdt zonder meer, iedereen aan die je maar enigszins verdacht voorkomt, of die te lang blijft staan kijken naar het huis.

Sullivan wenkte zijn zes mannen en allen gingen langs het tuinpad naar de voordeur, waarvan het slot was opengestoken, en dus thans gemakkelijk geopend kon worden.

Zodra zij binnenstonden en de deur achter zich dicht gedaan hadden, begonnen de agenten allereerst de verdieping gelijkvloers zorgvuldig te onderzoeken.

In de wachtkamer konden zij niets bijzonders ontdekken, maar in de spreekkamer, waar door de ontploffing een grote verwoesting was aangericht, ontdekten zij het luikje, waardoor de zogenaamde dokter Hyslop Raffles had toegesproken, toen hij hem daar had opgesloten.

Zij onderzochten nauwkeurig de dikte van de muren, maar vonden nergens een verborgen holte.

Niet tevreden met dit magere resultaat, zochten zij verder en ontdekten in de particuliere werkkamer van de bewoner het geheim van de draaiende boekenkast, waarmede de twee agenten de vorige nacht hadden kennis gemaakt, en dit ook gerapporteerd hadden.

Dit bracht hen echter weinig verder, want toen zij het mechanisme in werking brachten, belandde de agent, die op de draaischijf stond, in een dwarsgang van de eerste verdieping, vlak bij een trap, ten gebruike van het personeel.

Ten slotte vonden zij op de bovenste verdieping de transformator, bestemd om de spanning van 220 Volt tot ruim 500 op te voeren.

De transformator was buiten werking gesteld, en toen Sullivan, die er verstand van had, de draden eens volgde, bemerkte hij dat deze voerden naar een koperen knop aan de gangdeur van de spreekkamer.

John Raffles, die de agenten op het gevaar van de aanraking van deze met electriciteit geladen knop had gewezen, had dus wel gelijk gehad.

Nadat men gedurende twee uur alle kamers van de eerste en de tweede verdieping benevens de zolder als het ware ten binnenste buiten had gekeerd, was men nog even ver. Er was niets gevonden.

Het huis had een achterdeur, maar ook deze kwam langs een tuinpad op een drukke straat uit, en daar deze bewaakt was geweest, was het niet mogelijk, dat dr. Cox hierlangs ontkomen was.

— Dan naar de kelder, mannen, beval Sullivan.

De kelderdeur bleek van stevig hout te zijn vervaardigd met ijzeren bouten beslagen.

De deur was niet op slot, en zij konden dus ongehinderd de tien treden afdalen van de stenen trap.

Sullivan knipte zijn elektrische zaklantaarn aan en beduidde zijn mannen dit ook te doen.

De kelder was nu tamelijk helder verlicht, en Sullivan ging in het midden van de rode betegelde vloer staan, en keek in het rond.

Hij zag niets dan de kale wanden en de even kale vloer.

Hij klopte op de tegels maar hoorde nergens een holle klank. Ook de wanden waren stevig en massief.

— En toch moet hier ergens een geheime uitgang zijn, meende Sullivan. Laten wij verder gaan.

Allen gingen nu het middelste gedeelte binnen, dat als wijnkelder was ingericht.

Links stond het grote flessenrek, rechts het grote wijnvat, dat op twee zware eikenhouten schragen was geplaatst.

Sullivan dacht even na en eensklaps klonk zijn bevel:

— Neem dat wijnrek eens van zijn plaats.

De agenten verschoven niet zonder moeite het ijzeren, opvouwbaar rek met zijn paar honderd flessen wijn.

Sullivan onderzocht nu aan die kant zorgvuldig de vloer zowel als de muur, maar hij kon ook daar volstrekt niets bijzonders ontdekken, een gang of een tunnel zou hier zeker niet zijn.

Teleurgesteld richtte de detective zich op, en bleef nu voor het wijnvat staan en bekeek het aandachtig.

Het was een groot vat, dat zeker wel vijf honderd liter zou kunnen bevatten.

Er zaten stevige ijzeren hoepels om de dingen en het stond met de achterkant tegen de muur.

Sullivan nam zijn hamer en klopte op het vat, luisterde aandachtig... klopte nog eens... en nog eens...

Toen zei hij:

— Geef eens die emmer, die daar in de hoek staat.

Een der agenten kwam met de emmer aan dragen en tot ieders verwondering zette Sullivan het ding onder 't spongat van het vat en draaide de tap open.

Met een dunne straal stroomde de wijn in de emmer...

Sullivan keek er naar, alsof hij daarvan de oplossing van het geheim verwachtte.

— Een merkwaardig dun straaltje, vinden jullie dat ook niet, mannen? vroeg hij.

— Ja, dat wel, inspecteur, maar als we maar geduld hebben, komt de emmer wel vol, zei een der agenten.

— Als de emmer vol komt, dan is er voor jullie allemaal een hartige dronk, maar ik vrees, dat er zo veel niet zal zijn.

Sullivan had gelijk, want de emmer was nog niet half vol van het kostelijke nat of de wijn hield op te vloeien.

Sullivan keek glimlachend op en vroeg:

— Wat denken jullie daar wel van?

— Dat het voor zo'n groot vat een bitter beetje is, inspecteur, antwoordde een der agenten.

— Ja, dat komt mij ook zo voor heren Sullivan droogweg.

Hij liep om het vat heen, sloeg op de wand, waartegen het geplaatst was, en zei:

— Tracht dat vat eens van zijn plaats te schuiven, mannen.

De zes agenten probeerden het vat op te lichten, maar hoe zij zich ook inspannen, het lukte hun niet.

— Wat drommel, dat vat mag leeg zijn, maar het is zo zwaar als lood, inspecteur, riep een der agenten uit. Er is geen verwrikken of bewegen aan.

— Dat is niet 't gevolg van de zwaarte, maar dat komt omdat het in de grond is bevestigd.

Sullivan kwam wat dichterbij en onderzocht bij het licht van zijn lamp de voorzijde van het vat.

Ineens zette hij resoluut zijn lan-

taarn rechtop de vloer en greep met beide handen de opstaande rand, even voor de eerste ijzeren hoepel.

Hij trok uit alle macht, en bijna was hij achterover getuimeld. Hij had een deurtje opengetrokken, gevormd door de voorzijde van het vat.

De agenten slaakten een kreet van verwondering, en Sullivan liet een tevreden gebrom horen.

— Mijn vermoeden wordt dus toch bewaarheid, zei hij. Ik wist wel, dat er ergens een uitgang moest zijn.

Hij stak zijn lantaarn door het spongat en belichtte het inwendige van het vat, ondanks zichzelf moest hij de vernuftige inrichting bewonderen.

De wijn, die uit de kraan was gevloeid had zich onder in het vat bevonden en daarboven was een klein spongat om er de wijn door te laten lopen.

Het doel was duidelijk: iemand die de kraan opendraaide, moest de indruk krijgen, dat hij voor een gevuld wijnvat stond.

Sullivan hield zijn lantaarn een weinig verder en zag nu, dat het vat geen achterwand had, maar dat het als het ware de toegangspoort vormde van een tunnel.

En deze tunnel was niets anders dan een cementen rioolbuis van het grootste kaliber, van ongeveer een meter in doorsnede.

HOOFDSTUK VIII

HET GEVECHT IN DE KELDER

Aan de overzijde van de Port Bell Road, schuin tegenover het huis, waar Dr. Cox gewoond had, bevindt zich een niet groot, maar mondain restaurant « Monopole » geheten.

In de ochtenduren, na de nacht, toen Inspecteur Sullivan het geheim van het wijnvat in het huis van dr. Cox had ontdekt, zaten Raffles en Brand behoorlijk vermomd voor een der ramen van Restaurant Monopole met een fles wijn tussen zich in en een sigaret tussen de lippen.

Zij zaten daar als heren, die een zee van tijd hadden en voorlopig niet van plan waren hun plaats te verlaten. Dat was ook inderdaad het geval, want Raffles had zich voorgenomen het huis van zijn tegenstander voorlopig nog wat in het oog te houden, in de flauwe hoop, dat hij Dr. Cox nog wel zou zien opdagen.

— Wij zullen nu maar gaan lunchen, amice en dat op ons dooie gemak doen, daarna nog een fijn sigaartje roken en als we dan nog niemand hebben gezien, opstappen en dan de zaak voorlopig maar opgeven. Ik kan mij begrijpen, dat je het lang niet aangenaam vindt. We kunnen hier wel een eeuwigheid tot

zaligheid blijven zitten en toch niets bereiken.

— Ik zou het misschien aangenamer vinden, Edward, als ik maar enigszins kon hopen, dat het resultaat zou opleveren.

Op dit ogenblik trad een nieuwe bezoeker binnen, een man van een jaar of veertig, keurig gekleed, maar met een echte boeventronie.

Hij keek even rond en nam toen plaats op enige afstand van de twee vrienden.

Raffles had de man even scherp opgenomen, stootte Brand onmerkbaar aan en zei op fluisterende toon:

— Herken je die man?

Brand keek de pas binnengekomen gast eveneens aandachtig aan en antwoordde:

— Het gezicht komt mij wel bekend voor, maar ik zou die man toch niet gaarne onder mijn kennissen rangschikken.

— Dat wil ik graag geloven. Het is Black Jim, een der leden van de Bende der Raven.

— Wat zeg je daar? Weet je dat zeker?

— Absoluut, ik kan mij niet vergis-

sen. Wij hebben enige jaren geleden met de vent te doen gehad.

— Nu je het zegt, herinner ik het mij ook weer.

— Black Jim kreeg een paar jaren gevangenisstraf, en hij schijnt pas weer op vrije voeten te zijn, want hij kijkt rond, alsof de wereld van hem is.

— Dan zal hij waarschijnlijk weer een goede slag hebben geslagen, naar zijn kleren te oordelen, meende Brand.

Raffles had een klein zakspiegeltje te voorschijn gehaald en hield het nu zo in de palm van zijn hand, dat hij de nieuwe gast goed kon waarnemen, zonder dat het opviel.

Daar het nog tamelijk vroeg was, bevonden er zich slechts weinig personen in het restaurant.

Plotseling was het alsof er een schok door Raffles voer.

De beweging was Brand niet ontgaan die nieuwsgierig en op gedempte toon vroeg:

— Wat is er, Edward?

— Ik doe daar een zeer merkwaardige ontdekking, amice.

— Wat dan?

— Onze vriend Black Jim geeft seinen aan niemand anders dan de zaalchef en de man antwoordde hem in dezelfde gebarentaal. Het ging bliksemsnel, maar ik heb het duidelijk gezien.

— Maar wat bliksem, wij kunnen toch niet aannemen, dat de zaalchef van zulk een chic restaurant een kameraad is van een kerel als Black Jim?

— Hij behoeft geen kameraad van hem te zijn, maar hij kan best een lid van een bende wezen. Ben je de Bende van het Kwade Oog al vergeten?

— Dat was in Amerika.

— Maar zoiets kan in Engeland ook gebeuren. Kijk maar eens naar het gezicht van die man. Naar de schijn ziet hij er uit als een gepommadeerde salonheld, maar zijn gluiperige ogen ver-raden hem.

— Ik moet toegeven dat er een weerzinwekkende uitdrukking op zijn gelaat ligt, maar om daaruit af te leiden dat hij een bendelid is, dat lijkt mij toch wel wat te ver te gaan.

— Mogelijk, maar ik zal die twee heren in het oog houden.

— Kijk, zij spreken al met elkander.

— Kijk liever eens naar buiten, Edward, zei Brand plotseling.

Raffles wierp een blik door het grote venster, en zag hoe de grote overvalwagen van Scotland Yard kwam aanrijden en voor het huis van Dr. Cox stopte om daar zijn levende vracht af te leveren.

— Wat zou dat te beduiden hebben? vroeg Brand verwonderd.

— Een nader onderzoek, denk ik.

— Kijk eens, onze vriend Sullivan is er bij.

— Waarachtig. Daar is hij. Hij schijnt de troep agenten aan te voeren.

De politieagenten gingen 't huis binnen en de deur viel achter hen dicht.

— Ik vermoed al wat het is, zei Raffles. Sullivan zoekt waarschijnlijk naar de geheime uitgang, waardoor Cox ontsnapt is.

Daar er nu buiten niets meer te zien was, vestigde Raffles zijn aandacht weer op Black Jim en de zaalchef.

De twee mannen stonden zacht met elkander te praten.

Zij hadden blijkbaar eveneens de politie-auto gezien, want Raffles zag in zijn zakspiegeltje duidelijk, dat zij hun ogen op de auto gevestigd hielden.

Het gelaat van de zaalchef, die zich klaarblijkelijk onbespied waande, had een geheel andere uitdrukking gekregen de ogen hadden nu een uitgesproken boosaardige uitdrukking, en de mond vertrok nerveus.

De twee mannen hadden blijkbaar ook Inspecteur Sullivan herkend.

Na enige tijd verliet Black Jim het restaurant, en nu verschenen er meerdere bezoekers, daar het tegen lunchtijd begon te lopen.

Ook Raffles en Brand bestelden een maaltijd, zonder echter hun plaats voor het raam te verlaten.

De auto stond nog altijd voor het huis geparkeerd, en Brand merkte na enige tijd op:

— Als zij werkelijk aan het zoeken zijn, dan doen zij het grondig, dat moet ik zeggen.

— Natuurlijk, zij onderzoeken het hele huis, en dat neemt tijd in beslag,

zei Raffles. Het zou mij niets verwonderen, als zij in de kelder het begin van een of andere geheime gang hebben gevonden.

— Zeg, Edward, begon Brand opnieuw, als die zaalchef werkelijk lid van een of andere bende is, dan zou misschien deze hele inrichting wel eens van verdacht allooi kunnen zijn.

— Onmogelijk is het niet, amice. Om je de waarheid te zeggen, vind ik de aankleding wel wat al te mondain, al te chic. Ik heb de gerant zoëven gezien, de kelner wees hem mij aan, en die vent heeft ook al een boeventronie. Daarom laat hij zich misschien zo weinig in de zaal zien.

Juist op dat ogenblik kwam Black Jim haastig weer de zaal binnen; hij scheen nogal opgewonden te zijn.

Zijn ogen zochten even de zaal door, en bleven toen gevestigd op de chef, die hem niet direct gezien had.

Maar toen deze opkeek, en de man zag, wisselden zij zeer snel een geheim teken, dat echter voor Raffles niet onopgemerkt was gebleven.

Het volgende ogenblik was Black Jim weer verdwenen, en even later verliet ook de zaalchef de zaal.

Raffles stond op.

— Ga mee, Charles zei hij op zachte toon. Er gebeurt hier iets, dat niet in de haak is.

Zonder verder iets te vragen, stond Brand op zijn beurt op, en volgde Raffles, die snel de zaal doorliep, en de draaideur bereikte, juist toen hij de jaspanden van de zaalchef om een hoek zag verdwijnen.

De twee vrienden volgden hem.

Black Jim en de zaalchef liepen een gang teneinde, sloegen een hoek om, en waren plotseling als in het niet verdwenen.

Raffles echter had het knarsen van een slot gehoord, waaruit hij afleidde dat het tweetal dus door een deur verdwenen moest zijn.

— Ik zou er wel wat onder durven verwedden dat zij naar de kelder zijn gegaan, fluisterde Raffles.

— Waarom juist naar de kelder?

— Wel, als zij de trap waren opgegaan, zouden wij dat hebben moeten

zien, en de liftkooi staat nog op zijn plaats.

— Zou dat in verband staan met de verdwijning van Cox?

Dat zou niet onmogelijk zijn.

— Kom, Edward, hij zou zich dus verborgen houden in de kelder van een restaurant.

— Waarom niet? Die kelder kan wel een tweede uitgang hebben.

De twee vrienden stonden nu voor een deur, die op slot bleek te zijn.

Maar Raffles had zijn bosje lopers bij zich, en hij maakte er een goed gebruik van.

Binnen enkele tellen was de deur geopend.

Voor hen liep een stenen trap naar omlaag.

Het was pikdonker, maar ver daar beneden hoorden zij fluisterende stemmen.

Op de punten hunner voeten daalden zij de treden af, en konden eindelijk een blik werpen in een grote kelder, die slechts zeer spaarzaam verlicht werd door een kleine kaarslantaarn, die blijkbaar zoëven door de zaalchef was ontstoken.

Schemerachtig waren de gedaanten van een tweetal mannen te zien.

Maar hoe groot was hun verbazing toen de twee vrienden op enige afstand iets wits zagen schemeren, de lakens van een bed.

Raffles boog zich naar Brand over en fluisterde:

— Heb ik het je niet gezegd? Cox is hier verborgen gehouden. Hij had hier moeten blijven, totdat de zaak van Port Bell Road geluwd was en een weinig in het vergeetboek was geraakt.

Op een gegeven ogenblik trad een van de mannen in 't schijnsel van de kaarslantaarn.

Raffles had gelijk, het was Dr. Cox.

Maar plotseling trok alweer iets anders hun aandacht.

De vijf mannen, die zich in de kelder bevonden, stelden zich verdekt op achter een houten schot, hetwelk de kelder voor een gedeelte in tweeën deelde.

Zij zaten daar half neergehurkt, en achenen op iets te wachten.

— Wat doen zij daar toch? vroeg

Brand fluisterend.

— Ik weet het niet; het is alsof zij in een hinderlaag liggen, maar ik kan mij niet begrijpen waarom... Of het moest zijn...

Raffles zweeg plotseling, want een krakend geluid had zijn aandacht getrokken, het was alsof er een plank versplinterde, door een krachtige vuist ingedrukt.

— Of het moest zijn, Charles, ging Raffles voort, dat de kelder in verbinding staat met die van het huis van Dr. Cox.

Het volgende ogenblik zou hem in het gelijk stellen.

Het krakend geluid werd heviger en toen was het alsof er planken op de vloer werden gesmaakt.

Tegelijkertijd klonk er een schot, gevolgd door een snerpende gil, terwijl een rossige vuurstraal door het halfduister van de kelder flitsde.

De mannen achter het schot hadden op iets of iemand gevraagd.

— Kom mee, Charles, riep Raffles. Ik zie daar twee of drie man in een nauwe tunnel, en als er geen hulp komt, gaan zij er aan.

Raffles en Brand daalden de trap verder af en snelden de kelder in, onderwijl hun revolvers trekkend.

Men had hen echter gehoord, en zij werden met revolvergeschoten ontvangen.

Zij beantwoordden onmiddellijk het vuur en een der aanvallers zakte met een luide kreet in elkaar.

Raffles en Brand waren inmiddels zo dichtbij gekomen, dat zij de situatie konden overzien.

De planken, die zij hadden horen kraken, lagen op de keldervloer voor een groot gat, dat de opening van een rioolbuis bleek te zijn.

Uit die buis waren een stuk of vier mannen te voorschijn gekomen, drie politie-agenten, onder aanvoering van Inspecteur Sullivan.

Ineens zag Raffles hoe een man, die dr. Cox bleek te zijn en in de schaduw half onzichtbaar, naar de inspecteur sloop met een mes in de hand.

Cox hief 't mes bliksemsnel op, waar-

van het staal glansde in het licht van de kaarslantaarn.

Maar voor de arm kon nederdalen, was Raffles op de schurk toegesprongen en gaf de aanvaller een kaakslag, waardoor deze achteruit wankelde, en het mes liet vallen. Sullivan wendde zich om en zag nu aan welk gevaar hij ontkomen was.

Een der andere bandieten was door de politie neergeschoten en Brand had een derde met een vuistslag geveeld.

Ineens klonk er luid glasgerinkel en werd het stikdonker in de kelder, de zaalchef van het restaurant Monopole had de lantaarn stuk geslagen met de kolf van zijn revolver.

Raffles knipte onmiddellijk daarna zijn zaklantaarn aan, maar toch nog een weinig te laat naar het bleek want Cox was verdwenen.

Het leek hem echter onmogelijk, dat hij reeds de trap bereikt kon hebben waarlangs Raffles en Brand in de kelder waren gekomen.

De politie-agenten hadden zich, ondanks zijn hevig verzet aldra van de zaalchef meester gemaakt en begonnen de kelder grondig te onderzoeken.

Nu bleek weldra, dat er nog een tweede uitgang was, die onmiddellijk naar de straat leidde, en waarschijnlijk was gemaakt voor de aflevering van vaten bier en wijn.

Het leed geen twijfel, of Cox was langs deze uitgang ontsnapt.

Raffles wendde zich tot Inspecteur Sullivan, die tegelijk met hem de ontdekking van deze uitgang had gedaan en zei:

— Als het u van dienst kan zijn, inspecteur, de vluchteling heeft een goed herkenningsteken: Ik weet zeker dat ik hem een oog heb dichtgeslagen, het zal zeker wel alle kleuren van de regenboog vertonen.

— Dank u zeer, mijnheer; dat kan mij van dienst zijn, en ik maak van deze gelegenheid gebruik u mijn oprechte dank te betuigen, zei de detective op levendige toon. Ik ben u mijn leven verschuldigd. Als gij niet tussenbeide waart gekomen, zou de schurk mij heb-

ben neergestoken.

— O, het heeft werkelijk niets te betekenen, zei Raffles vrij onverschillig.

— Maar gij zult mij toch zeker uw naam wel willen noemen? Gij zult als getuige waarschijnlijk wel gehoord moeten worden.

— Als het volstrekt noodzakelijk is, inspecteur, dan kunt gij mij vinden in Harwood Terrace 13. De naam Linklater

staat op het naambord. Daarop nam hij met een korte buiging afscheid, wel ietwat tot verwondering van Sullivan.

Maar die verwondering nam nog toe en de jonge detective verkeerde zelfs in argwaan toen het dezelfde dag bleek, dat in de straat van die naam nummer dertien niet bestond, en dat er in geen enkel huis iemand van de opgegeven naam woonde, of ooit gewoond had.

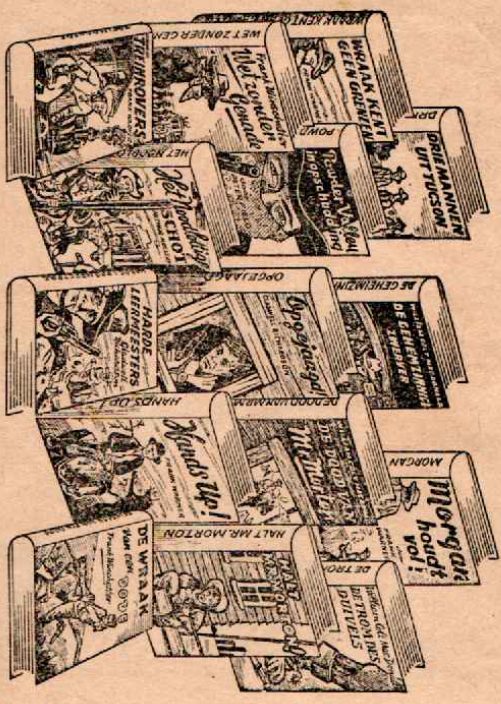
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Handel in blanke slavinnen

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5,- of meer met f 5,- per maand

1. **Trenrovers,** door Frank Warner
2. **Het Neodlottige Schot** door Arthur Markam
3. **Harde Leermesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De wrak van een Dode** beide door Frank Winchester
6. **Wet Zonder Ganade** } Frank Winchester
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Fidd
8. **Opgejaagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** beide door William
10. **Halt, Mr. Morton** } William
11. **Wrak kent geen grenzen** door Frank Warner
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Arthur Markam
13. **De geheimzinnige zwerwer** door William Colt MacDonald
14. **Morgan houdt vol** door Frank Warner
15. **De Trom des Duivels** door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs. *

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f *

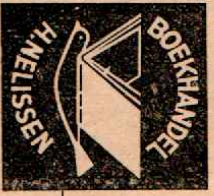
De heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor de reambourstkosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM:

ADRES:

L. L.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
 Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
 Telefoon 67007